

Sekce daňového procesu a majetkových daní

Č.j.: 32960/18/5100-41453-712140

Vyřizuje: Mgr. Iva Fasorová, DiS., Oddělení daňového procesu III
Tel.: (+420) 542 191 333
E-mail: podatelna5000@fs.mfcr.cz
ID datové schránky: xjsn2gp

RAPTOR SE
Emila Filly 296/13
709 00 Ostrava – Mariánské Hory
DIČ: CZ29029503

ROZHODNUTÍ

Odvolací finanční ředitelství jako odvolací orgán dle ustanovení § 114 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), přezkoumalo ve smyslu ustanovení § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu odvoláním napadené rozhodnutí, zajišťovací příkaz dle ustanovení § 167 daňového řádu ve spojení s ustanovením § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č.j. 2118104/18/3203-00540-807081 ze dne 27.4.2018 a rozhodlo dle ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve věci odvolání příjemce rozhodnutí RAPTOR SE, Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory, DIČ: CZ29029503 (dále jen „odvolatel“), zaevidované dne 25.5.2018 pod č.j. 2399962/18 a doplněného podáním dne 20.6.2018 evidovaným pod č.j. 2605543/18, proti shora uvedenému zajišťovacímu příkazu

takto:

Napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, č.j. 2118104/18/3203-00540-807081 ze dne 27.4.2018 se ruší a řízení se zastavuje.

ODŮVODNĚNÍ

I. Shrnutí skutkového stavu

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil protokolem č.j. 1764069/15/3203-60562-809451 ze dne 27.4.2017 u odvolatele daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden, únor, duben-srpen roku 2013. Daňová kontrola byla ukončena Zprávou o daňové kontrole č.j. 815916/18/3203-60562-806776. Dne 15.3.2018 byla projednána Zpráva o daňové kontrole s odvolatelem, což je uvedeno v protokolu o ústním jednání pod č.j. 818330/18/3203-60562-806776.

[2] Správce daně vydal dne 21.3.2018 platební výměr č.j. 1008669/18/3203-50524-809450 za zdaňovací období květen 2013, kterým byla vyměřena odvolateli daňová povinnost ve výši 9 286 114 Kč. Proti danému platebnímu výměru podal odvolatel odvolání, o němž nebylo odvolacím orgánem dosud rozhodnuto. Správce daně vydal i další platební výměry pod č.j. 1007885/18/3203-50524-809450, č.j. 1008296/18/3203-50524-809450, č.j. 1011918/18/3203-50524-809450, č.j. 1008777/18/3203-50524-809450, č.j. 1008876/18/3203-50524-809450 a č.j. 1008956/18/3203-50524-809450, kdy souhrnná částka vyměřená platebními výměry činí 36 644 994 Kč.

[3] Dne 27.4.2018 vydal správce daně zajišťovací příkaz pod č.j. 2118104/18/3203-00540-807081 (dále jen „odvoláním napadené rozhodnutí“ nebo „zajišťovací příkaz“) podle ust. § 167 daňového řádu ve spojení s ust. § 103 ZDPH, kterým správce daně odvolateli uložil, aby okamžikem vydání zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen roku 2013, u které neuplynul den splatnosti, a to složením jistoty v celkové výši 9 286 114 Kč na depozitní účet správce daně.

[4] Předmětný zajišťovací příkaz byl doručen do datové schránky zástupce odvolatele dne 27.4.2018. Proti zajišťovacímu příkazu bylo v souladu se zákonem připuštěno odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení.

[5] Dne 25.5.2018 bylo správci daně doručeno proti shora uvedenému zajišťovacímu příkazu blanketní odvolání, které bylo zaevidováno pod č.j. 2399962/18. Odvolání bylo podáno prostřednictvím datové schránky nového zástupce odvolatele společně i s plnou mocí. Dne 30.5.2018 byla vydána výzva k odstranění vad odvolání dle § 112 odst. 2 daňového řádu pod č.j. 2445712/18/3203-00540-807081. Odvolání bylo doplněno dne 20.6.2018, doplnění odvolání je vedeno pod č.j. 2605543/18.

[6] Vůči odvolateli bylo zahájeno na základě návrhu věřitele insolvenční řízení, které je vedeno u Krajského soudu v Ostravě viz vyhláška č.j. KSOS 22 INS 5907/2018 ze dne 11.4.2018.

II. Odvolací námítky

[7] Odvolatel má za to, že odvoláním napadené rozhodnutí je nedůvodné, zcela účelové a nezákonné. Odvolatel toto dále rozvíjí následujícími námitkami:

- A. Odvolatel předně uvádí, že zajišťovací příkaz postrádá jakékoliv racionální odůvodnění a byl vydán zcela nezákonně. Byl vydán v době, kdy měl správce daně vrátit odvolateli vratitelný přeplatek na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období v roce 2012, což je postup naprosto neakceptovatelný. Správce daně již v roce 2017 vydal zajišťovací příkaz za zdaňovací období duben 2013, a pokud věděl správce již v minulosti o této možné v budoucnu stanovené a splatné dani, měl zajišťovací příkazy vydat již tehdy.
- B. Odvolatel polemizuje se závěry uvedené ve Zprávě o daňové kontrole, rozebírá jednotlivé obchodní transakce se společnostmi, které byly dle zjištění správce daně zapojeny do podvodného obchodního řetězce a zpochybňuje tak postupy a závěry správce daně při stanovení daně a vydání platebních výměrů.

III. Právní základ případu

[8] V případě zajištění daně dosud nesplatné je podmínkou vydání zajišťovacího příkazu jednak existence daňové povinnosti, u níž dosud neuplynul den splatnosti, a jednak obava správce daně, že tato daňová povinnost bude v době své vymahatelnosti obtížně vymahatelná či nedobytná. S důvody, které vedly správce daně k vydání zajišťovacího příkazu, a pro něž pokládá vybrání nesplatné daně za ohrožené, se musí správce daně vypořádat v odůvodnění zajišťovacího příkazu. V řízení o odvolání proti zajišťovacímu příkazu tudíž odvolací orgán zkoumá především oprávněnost postupu správce daně podle ust. § 167 daňového řádu, tj. existenci rozhodnutí stanovujícího zajišťovanou daň a existenci a řádné zdůvodnění odůvodněné obavy o obtížnou vymahatelnost či nedobytnost nesplatné daně, popř., jedná-li se o daň z přidané hodnoty a bylo-li při vydání zajišťovacího příkazu postupováno podle ust. § 103 ZDPH, také oprávněnost postupu podle tohoto ustanovení, tzn., že hrozilo nebezpečí z prodlení.

[9] Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, že zdrojem odůvodněné obavy, tedy indiciemi, které v souhrnu mohou vyvolat obavu ve vztahu k dobytnosti daně může být podezření ze zapojení daňového subjektu do podvodu na dani (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Afs 18/2015 - 48 ze dne 11. 6. 2015), chování daňového subjektu v minulosti, jeho aktuální ekonomická situace (srov. rozsudek NSS č. j. 62 Af 75/2014 - 230 ze dne 17. 9. 2015), existence zástavních práv na nemovitých věcech daňového subjektu, čerpání kontokorentního úvěru, nízké zůstatky peněžních prostředků na bankovním účtu nebo také opakované nárokování nadměrných odpočtů, které správce daně zpochybnil (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Afs 4/2016 - 74 ze dne 31. 3. 2016). Soudy tak bylo opakovaně judikováno, že tzv. „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně, jako jsou např. hrozba insolvence, zbavování se majetku, nebo významný útlum podnikání, nejsou jedinými důvody, na kterých lze stavět odůvodněnou obavu o budoucí dobytnost daně. Naopak z povahy institutu zajišťovacího příkazu a konstantní judikatury plyne, že není možné stanovit taxativní výčet důvodů, které jsou s to jako jediné zajišťovací příkaz odůvodnit, přičemž to by nebylo ani účelné. Proto jsou správní praxí i judikaturou akceptovány i důvody jiné, které nadto mohou dosahovat i „pouze“ nižší intenzity (k tomu výše).

[10] Dle ustanovení § 242 odst. 2 daňového řádu se pro potřeby insolvenčního řízení považuje za majetek daňového subjektu vratitelný přeplatek s tím, že přeplatek vzniklý na základě daňových povinností, které vznikly nejpozději dnem předcházejícím dni účinnosti rozhodnutí o úpadku, se použije pouze na úhradu splatných daňových pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, nejpozději do jejich přezkoumání při přezkumném jednání.

[11] Zásady insolvenčního řízení jsou vymezeny v ust. § 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), kdy v souladu s ust. § 5 písm. d) jsou věřitelé povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.

[12] Z ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona vyplývá, že výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést. Pro pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim na roveň postavené však lze provést nebo vést výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek náležející do majetkové podstaty dlužníka, na základě rozhodnutí insolvenčního soudu vydaného podle § 203 odst. 5 a s omezeními tímto rozhodnutím založenými. Není-li dále

stanoveno jinak, výkon rozhodnutí nebo exekuce se i nadále nařizuje nebo zahajuje a provádí proti povinnému.

[13] Z ustanovení § 111 odst. 1 insolvenčního zákona plyne, že nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.

[14] Dále v ust. § 111 odst. 2 insolvenčního zákona se uvádí, že omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim postavených na roveň, tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné.

[15] V souladu s ust. § 111 odst. 3 insolvenčního zákona jsou právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu.

IV. Aplikace právního základu na skutkový stav

[16] Odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu požadovaném v odvolání, dále v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu zohlednil i další okolnosti, a následně dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

[17] Zajišťovací příkaz je zákonným nástrojem, kterým správce daně může zajistit úhradu dosud nesplatné nebo nestanovené daně, pokud jsou splněny podmínky stanovené ust. § 167 daňového řádu. Zajišťovací příkaz je procesním rozhodnutím předběžné povahy vydávaným v řízení při placení daní. Smyslem zajišťovacího příkazu jakožto předběžného rozhodnutí není meritorně stanovit daň, nýbrž zabezpečit budoucí úhradu daně.

K existenci daňové povinnosti

[18] V průběhu daňové kontroly daně z přidané hodnoty správce daně identifikoval řetězce společností zapojených do obchodu s feroslitinami, v rámci kterých byl zahrnut i odvolatel, přičemž bylo správcem daně zjištěno, že v těchto řetězcích existuje vždy jeden z účastníků, který nepřiznal daň z pořízení zboží.

[19] Na základě závěrů obsažených v projednané Zprávě o daňové kontrole č.j. 815916/18/3203-60562-806776 ze dne 15.3.2018 byla daň vyměřena odlišně od tvrzení odvolatele v daňovém přiznání pro zdaňovací období květen roku 2013.

[20] Zajišťovací příkaz byl vydán na daň dosud nesplatnou, kdy výše zajištění byla určena výší vydaného platebního výměru č.j. 1008669/18/3203-50524-809450 ze dne 21.3.2018. Nezkoumá se tedy předpoklad budoucího stanovení daně, ale pouze to, zda existuje daňová povinnost, u níž neuplynul den její splatnosti. Vzhledem k tomu, že odvolatel podal proti platebnímu výměru odvolání, o kterém nebylo dosud rozhodnuto, tak v souladu s ust. § 139

odst. 3 daňového řádu, je vyměřená daň splatná v náhradní lhůtě splatnosti 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, v tomto případě rozhodnutí o odvolání, poté se daň stane splatnou.

[21] Odvolací orgán tak konstatuje, že z postoupeného spisového materiálu je zřejmé, že je tu daňová povinnost, u níž neuplynul den splatnosti, a má tak tuto podmínku za naplněnou.

K předpokladu budoucího ohrožení výběru daně

[22] V daném případě považuje odvolací orgán za zásadní skutečnost to, že vůči odvolateli bylo zahájeno dne 11.4.2018 na návrh věřitele EXACTZ INVEST S.R.O., Ďurgalova 2, 831 01 Bratislava, Slovenská republika insolvenční řízení. Insolvenční řízení je vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 22 INS 5907/2018.

[23] Konstrukce insolvenčního zákona je taková, že po zahájení insolvenčního řízení do rozhodnutí o úpadku (tedy v období, které může činit až několik měsíců) by měly pohledávky za dlužníkem vznikat jen v minimální míře. Dlužník v úpadku by měl respektovat omezení nakládání s majetkovou podstatou dle ust. § 111 insolvenčního zákona a vyvarovat se úkonů, které by mohly způsobit nikoli zanedbatelné zmenšení majetkové podstaty a ohrozit tak uspokojení ostatních věřitelů. Oproti tomu věřitelé dlužníka jsou zcela zásadním způsobem omezeni při nakládání se svými pohledávkami ve vztahu k jejich uspokojování, kdy jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon (ust. § 5 písm. d) insolvenčního zákona). Smyslem a účelem insolvenčního řízení je uspořádat majetkové vztahy dlužníka vůči jeho věřitelům tak, aby došlo k jejich co nejvyššímu uspokojení, kdy však nebude některý z věřitelů zvýhodňován vůči věřitelům ostatním (za podmínek insolvenčního zákona).

[24] Z toho důvodu tak považuje odvolací orgán vydání zajišťovacího příkazu za úkon, který nemá za souběžného vedení insolvenčního řízení žádné opodstatnění, kdy není naplněn jeho účel (zabezpečení budoucí úhrady daně), pokud odvolatel nesmí v rámci insolvenčního řízení se svým majetkem nakládat, nehrozí jeho převod na třetí osoby, zbavování se majetku atd.

[25] Z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí plyne, že v daném případě byl správcem daně vydán zajišťovací příkaz s vědomím nemožnosti postihnout případný majetek odvolatele exekučními příkazy, kdy jeho účelem bylo převést na zajištění budoucí úhrady daně přeplatek na osobním daňovém účtu odvolatele (blíže viz strana 14 odvoláním napadeného rozhodnutí). K tomu odvolací orgán uvádí, že správce daně je ve vztahu k účinkům zahájení insolvenčního řízení nejen omezen co do výkonu předmětného rozhodnutí (ust. § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona), tedy zde omezení ve vztahu k provedení dobrovolné úhrady zajišťované částky, tak je i omezen výše citovaným ust. § 111 insolvenčního zákona, tedy co do dobrovolné úhrady zajišťované částky ze strany odvolatele (dlužníka). Pokud je tak omezena jak možnost dobrovolné, tak i dobrovolné úhrady zajišťované částky v průběhu insolvenčního řízení, je nepochybné, že převedení přeplatku na jiný nedoplatek do jedné z těchto kategorií (min. výkladem extenzivním) spadá a je tudíž nepřipustné.

[26] Nadto odvolací orgán uvádí, že jak uvedeno výše, správce daně (jakožto věřitel odvolatele) je povinen zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jeho pohledávek (zde nedoplatek na částce zajištění daně) mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon (ust. § 5 písm. d) insolvenčního zákona). Převedení přeplatku postupem dle § 154 daňového řádu (jak učinil v daném případě správce daně) je tak přímo v rozporu se zněním

insolvenčního zákona, neboť ten takové uspokojení pohledávky věřitelem nedovoluje. Jediný možný postup dle daňového řádu nabízí ust. § 242 odst. 2, jakožto úprava *lex specialis* vůči insolvenčnímu zákonu. Uvedený postup však v daném případě využit nebyl, což dokládá i obsah Vyrozumění o předání přeplatku pod č.j. 2193340/18/3203-50524-809450 ze dne 17.5.2018, Vyrozumění o převedení přeplatku č.j. 2458251/18/3203-00540-807081 ze dne 31.5.2018, Vyrozumění o převedení přeplatku č.j. 2318724/18/3203-50524-809450 a č.j. 2568972/18/3203-50524-809450, obě ze dne 22.6.2018, kterými správce daně odvolatele uvědomil o převedení přeplatku postupem dle § 154 daňového řádu. Nad rámec výše uvedeného je však odvolací orgán toho názoru, že postup dle § 242 odst. 2 daňového řádu není možné užít v případě převádění přeplatku na částku zajištění daně vzniklou z titulu vydání zajišťovacího příkazu, neboť smyslem a účelem předmětného ustanovení je převedení přeplatku na úhradu daňových pohledávek, které je zde nutno chápat ve smyslu neuhrazených vykázaných vlastních daňových povinností, nikoliv „pouze“ na úhradu jejich zajištění. Protože správce daně tímto postupem v daném případě nepostupoval, považuje odvolací orgán za nadbytečné blíže se zabývat možností užití postupu dle ust. § 242 odst. 2 daňového řádu ve vztahu k použití přeplatku na částku zajištění.

[27] K výše uvedenému tak odvolací orgán konstatuje, že vydání zajišťovacího příkazu za situace, kdy je u daňového subjektu již zahájeno insolvenční řízení, není možné, neboť jednak není naplněn účel a smysl tohoto institutu, přičemž při plnění povinností plynoucích z daného rozhodnutí (ať už dobrovolném, či nedobrovolném) reálně hrozí porušení příslušných ustanovení insolvenčního zákona a ve svém důsledku i existence hrozby zkracování ostatních věřitelů. Nad rámec uvedeného odvolací orgán dodává, že správce daně v odůvodnění zajišťovacího příkazu výslovně uvedl, že: *„Za daných okolností tedy správce daně chová důvodnou obavu, že pokud by tento přeplatek na základě vydaného zajišťovacího příkazu nepoužil ve smyslu ustanovení § 154 daňového řádu na úhradu v budoucnu splatné daně a vyplatil jej daňovému subjektu, daňový subjekt odkloní vrácené finanční prostředky mimo dosah správce daně a tyto nebude možné již nijak vymoci.“* Odvolací orgán však připomíná, že odvolatel je omezen ust. § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, tudíž obava o odklonění finančních prostředků není důvodná, a to i s ohledem na dikci ust. § 111 odst. 3 insolvenčního zákona, kdy by takový úkon odvolatele byl neúčinný.

[28] Nadto odvolací orgán uvádí, že z judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že zajišťovací příkaz nelze vydat, pokud odvolatel nemá žádné prostředky, majetek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 57/2010-139 ze dne 8.9.2010). V dané situaci sice odvolatel určitý majetek vlastní, avšak z důvodu zahájeného insolvenčního řízení s ním nesmí nakládat a případní věřitelé tento nemohou využít na uspokojení svých pohledávek dle svého uvážení, ale jsou zásadně omezeni zákonem. Ve svém důsledku se tak dle názoru odvolacího orgánu jedná o obdobnou situaci, jako kdyby odvolatel žádným majetkem nedisponoval.

[29] Mimo závěry ohledně účinků insolvenčního řízení na možnost vydat zajišťovací příkaz, zjistil odvolací orgán další pochybení, jež svědčí o důvodnosti odvolání a zrušení napadeného rozhodnutí.

[30] Správce daně se v odůvodnění zajišťovacího příkazu dostatečně nevypořádal s majetkovou analýzou odvolatele. Byť správce daně provedl detailní ekonomickou analýzu stavu majetku k 31.12.2016, odvolací orgán postrádá v odůvodnění zajišťovacího příkazu rozbor aktuálního stavu majetku odvolatele. Správce daně pouze odkazuje na stav majetku k 31.12.2016, aniž by si vhodným způsobem ověřil aktuálnost majetku, ať už movitých věcí, zásob, pohledávek apod. Nebylo provedeno např. místní šetření na adresách provozoven

uvedených v živnostenském rejstříku, aby se ověřily případné zásoby či další movité věci odvolatele.

[31] V zajišťovacím příkazu je sice uveden výčet bankovních účtů odvolatele, avšak není podrobně rozebrán jejich zůstatek, aby mohl být učiněn závěr o důvodnosti obavy stran vymahatelnosti dosud nesplatné daně. Byť se jedná o likvidní aktivum, neboť peněžité prostředky lze z účtu převádět prakticky okamžitě či kdykoliv vybrat v hotovosti. Je vždy na místě posoudit, zda odvolatel disponuje značným množstvím peněžních prostředků na bankovních účtech, rovněž historie nakládání odvolatele s peněžními prostředky na jeho bankovních účtech a případně zda odvolatel obvykle provádí a přijímá platby v řádu milionů korun, avšak dlouhodobě přiznává pouze zanedbatelnou vlastní daňovou povinnost. To vše je nutné vzít v úvahu pro zdůvodnění obavy pozdější nevymahatelnosti daně. Žádnou takovou analýzu však odvolací orgán při přezkumu napadeného rozhodnutí v zajišťovacím příkazu nenašel.

[32] Správce daně neprovedl ani žádné své zhodnocení v případě movitých věcí odvolatele, pouze bylo v odůvodnění zajišťovacího příkazu uvedeno, že odvolatel je ke dni 28.2.2018 veden jako vlastník motorového vozidla AUDI A6 AVANT 4F ABMK010A6 (RZ: 3T21305, jedná se o provozované vozidlo) a dále jako vlastník motorového vozidla HYUNDAI H 1 WJ21/H05EE KMJWWH7JP (RZ: 9T40277, vyřazeno z provozu). Takový rozbor majetku je naprosto nedostačující pro vydání zajišťovacího příkazu, neboť z něj není zřejmá ani přibližná hodnota těchto motorových vozidel. Zákon sice nepředpokládá, že správce daně bude zjišťovat skutečnosti co nejúplněji tak, jak předpokládá ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu, avšak pro vydání zajišťovacího příkazu je rozhodující stav odůvodněné obavy pozdější nevymahatelnosti daně a majetková nedostatečnost.

[33] Odvolací orgán tak uzavírá, že správce daně se obavou pozdější nevymahatelnosti daně a majetkovou analýzou zabýval, avšak dle jeho názoru nedostatečně.

[34] Nad rámec výše uvedeného odvolací orgán podotýká, že správce daně při postoupení spisového materiálu a stanoviska odvolacímu orgánu v rámci odvolacího řízení nepředložil kompletní spisový materiál v souladu s ust. § 113 odst. 3 daňového řádu, který je však potřebný k řádnému přezkoumání napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem.

Závěr

[35] V návaznosti na shora uvedené skutečnosti Odvolací finanční ředitelství konstatuje, že odvoláním napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vůči odvolateli bylo zahájeno insolvenční řízení, které svou podstatou odporuje vydání zajišťovacího příkazu a nebyl dostatečně zjištěn a rozebrán stav majetku odvolatele, z čehož vyplývá, že nebyl naplněn předpoklad budoucího ohrožení výběru daně.

[36] Vzhledem k tomu, že odvolací orgán dospěl k závěru, že uvedený zajišťovací příkaz je zatížen vadou spočívající v nezákonnosti, přistoupil v odvolacím řízení ke zrušení zajišťovacího příkazu a zastavení řízení o zajištění daně. Jelikož odvolání bylo tak důvodné a odvolateli bylo v tomto ohledu v odvolacím řízení plně vyhověno, odvolací orgán se již nezabýval námitkami, které byly obsaženy v odvolání.

[37] Odvolací orgán shrnuje, že v daném případě má za to, že nebyla osvědčena existence odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, a to zejména s ohledem na zahájené insolvenční řízení vůči odvolateli. Za významnou okolnost lze

považovat i skutečnost, že v odůvodnění zajišťovacího příkazu nebyl dostatečně rozebrán rozbor aktuálního stavu majetku odvolatele. Proto odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat (ustanovení § 116 odst. 4 daňového řádu).

JUDr. David Jeroušek
ředitel sekce

Na vědomí

Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj